

Vzgoja in izobraževanje ali z eno besedo *edukacija* sta sestavini *družbe* v najširšem pomenu besede. Kot v knjigi večkrat opozorimo, gre za tisto sestavino, ki je ključna za *reprodukcijo* družbe. Na konceptualni ravni (za to raven pa nam v tem besedilu pretežno gre) velja, da je edukacija (vzgoja in izobraževanje) veliko širši pojem od pojma šolstva, na katerega vsak od nas najprej pomisli, ko je beseda o edukaciji. Če se v zadnjih nekaj desetletjih, ko govorimo o tretji industrijski revoluciji, o informacijski družbi, družbi znanja, refleksivni družbi, pogovarjamo o *konstrukciji družbe* v luči teh terminov, vključujemo v vse te pojme *edukacijo* in pri tem mislimo na *šolski sistem*, h kateremu povsod po svetu z razvitimi šolskimi sistemi praviloma prištevamo še *vseživljenjsko izobraževanje* (ali učenje). Iz pravkar povedanega izhaja, da je tisto, v čemer se pojem edukacije semantično razlikuje od pojma šolstva, torej tisto, v čemer ta pojem presega določila bolj objektivno definirane pojma šolstva, vendarle konec koncev sploh mogoče misliti v povezavi in odvisnosti od pojma šolstva. Glede na našeta poimenovanja družbe, v katera so vpisane predstave in projekcije, ki jih uokvirjajo vsakršne progresistične in razvojne ideologije, je mogoče ugotoviti, da se šolstvo pretežno povezuje s »pozitivnimi« konotacijami, saj ga omenjamo kot instrument napredka in izboljševanja družbe. Skorajda brez izjeme pa lahko ugotavljamo, da se takrat, ko določeni »negativni« pojavi kažejo na to, da je nekaj narobe v družbeni konstrukciji, da »družba« ne deluje tako, kot bi morala (bodisi v pogledu s strani institucij oblasti bodisi s strani civilno družbenih organizmov), družbeni akterji spomnijo na edukacijo in na šolstvo; kadar je torej v družbi nekaj problem, je tega krivo šolstvo ali pa je šolstvo pozvano k reševanju problema. Vse te »samoumevne«